

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**SÂNGEORZAN, ADRIAN**

**Ținere de minte: poem/ The Span of Memory: poem/  
Adrian Sângeorzan**; ed.: Florea Firan. – Craiova: Scrisul  
Românesc Fundația – Editura, 2018

ISBN 978-606-674-206-1

I. Firan, Florea (ed.)

821.135.1-1

**Adrian Sângeorzan**

**Ținere  
de minte**

© Adrian Sângeorzan

© Scrisul Românesc

Fundația–Editura, Craiova, 2018

Tel./fax: 0722.753.922; 0251/413.763

Email: scrisulromanes@yahoo.com

*Scrisul*  *Românesc*  
Fundația – Editura

## Tinere de minte

Ținerea mea de minte se măsoară azi  
În frunze, cuvinte fără rost și penele păsărilor  
Ce se izbesc de fereastra prin care privesc lumea.  
Ceasul cu cuc din fosta mea memorie  
A rămas netras de la ultimele revoluții și uragane  
Din care am scăpat mai viu ca niciodată.  
Orice copac ce-ți trece pe lângă cap  
E o bună dovadă că poți pluti fără rădăcini  
Și fără aripi.  
Dacă crezi în zborul lor  
Și stai cu ochii la pândă  
Ai să vezi că până la urmă toți copacii  
Se ridică la cer cu rădăcinile în sus.

Restul e legat de vânt, de ploaie, de literele din abecedar  
Dar mai ales de materia cenușie  
Ce se cerne prin mine ca printr-o sită

Cu ochii atât de mici încât nu pot fi cuprins  
În niciun calcul cosmic.



Vorbesc strict în numele meu  
Mă culc, mă scol, mă duc la lucru, respir, mănânc  
Înghit lucruri gata mestecate  
Trecute de multe ori prin mațele universului.  
Când mă apucă frica mă rog Cuiva, nu știu Cui  
Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă azi  
Precum iertăm și noi păcatele greșiților noștri  
Sună ca un blestem al foamei  
Aici în marele falanster  
În care testăm utopii cu poftă de mâncare nebună.

Reciclez, detest și iubesc la grămadă  
Dar continui să mă uit prin aceeași fereastră  
Ce se aburește atât cât să pot desena pe ea  
Imagini care-și schimbă forma cu fiecare respirație.



Ceasul mă trezește  
Cu ciripitul unor păsări  
Care n-au existat niciodată.  
Fără să-mi pese îmi încep ziua  
A nu știu câta dintr-un calendar  
Care cu numai două mii de ani în urmă

Nu existase  
Asemeni cucului din ceasul meu  
Ale cărui limbi s-au transformat în cifre  
Învățate direct din fabrică  
Să scuipe timpul între ochi  
Cu fiecare minut care trece.

Totu-i înșirat în fața mea ordonat  
Asemeni soldaților într-un pluton de primire  
Sau de execuție.  
Nu sunt niciodată sigur  
Oricum pășesc țațoș,  
Fac cu mâna  
Și aștept să văd dacă mă vor saluta  
Cu urale sau cu rafale.  
La prânz iau o pauză  
Și sug printr-un pai lung  
Direct din măruntaiele pământului  
Iar el bolborosește ca un pahar golit.



Îmi spui să ies afară  
Și să mă dau liniștit în leagănul acela care trece prin nori.  
Acum că mama și tata au murit  
Pot și eu să zburd în voie  
Fără să fiu certat că nu-mi fac lecțiile la timp.  
Nu puteam ține minte nicidecum tabla înmulțirii

R Dincolo de unu ori unu fac unu, nu-mi ieșea nimic

Mă înmulțeam mereu cu cine nu trebuia

În ciuda istoriei care se repetă la infinit

Ori să înveți despre timp la istorie

E o prostie mai mare decât să combați

Teoria big-bangului cu rigla în mână.

La școală aduceam bețe de socotit care încolțeau

Înainte de orice socoteală

Și mă obligau să știu pe de rost poezii cu rimă

Ogorul cu tractorul, dragostea cu pacostea.

A trebuit să învăț adunatul stelelor căzătoare

Totdeauna fără soț, ca plopii aceia

Și cum să-mi pun dorințe arzătoare

Care nu erau ale mele.

Într-o noapte am văzut un satelit rusesc.

Culegea din Calea Lactee vise interzise

Și scria pe cer într-o limbă necunoscută.

Apoi m-au pus în genunchi pe grăunțe de porumb

Până au încolțit în mine

Și-am început să arunc în ei cu știuleții lui Ion Creangă.

Mi-au scăzut nota la purtare pentru obscenitate publică

Și distrugerea recoltei poporului

Care trebuia să învețe parapsihologie, telepatie, socialism științific

Și cum se pun corect în poziție secera și ciocanul.



Bunicilor mei li s-a spus

Să fie pregătiți cu toate uneltele lor de luptă

Fântânile otrăvite din timp, grâul și porumbul confiscate

Coasele, secerile și furcile bine ascuțite

Pentru că acum ei sunt samurarii Estului sălbatec

Și dacă vin americanii,

Pe care-i așteptau ca pe Isus,

Să-și facă toți harachiri în fața bisericii ortodoxe

Pentru a îngrozi vrăjmașul.

Dar n-a venit nimeni

Nimeni n-a făcut nimic.

Meșterul Manole a pus în dungă toate cărămizile

Mănăstiri nu s-au mai făcut

Și el i-a spus nevastei să stea cuminte acasă, să se uite la televizor

Că sigur vine un cutremur în următoarea sută de ani.

Miorița a intrat într-o tăcere totală.

Păștea orice, chiar și iarba desenată de copii la grădiniță.

Bunicul a făcut în continuare țuică și vin

Și-a zidit în tăcere fântâna fără s-o sacrifice pe bunica

Și n-a mai băut apă jumătate de secol.

Într-o dimineață de iarnă l-am găsit dormind în lighean

Unde apa în care voia să se spele înghețase.

El își pusese un aisberg sub cap și sforăia liniștit.

Dacă ar fi cunoscut Upanișadele

Libris RO

Respect pentru oameni și cărți

Proofreading: Carmen Miloicovici  
Book and cover design: Georgiana Oprescu

Adrian Sângeorzan

# The Span of Memory

© Adrian Sângeorzan  
© Scrisul Românesc  
Fundatia-Editura, Craiova, 2018  
Tel./fax: 0722.753.922; 0251/413.763  
Email: scrisulromanesc@yahoo.com

Scrisul Românesc  
Fundatia - Editura

## The Span of Memory

The span of my memory is measured today  
In leaves, senseless words, and the feathers of birds  
That crash into the window through which I watch the world.  
The cuckoo clock of my old memory  
Was left unwound from the last hurricanes and revolutions  
Which I escaped more alive than I'd ever been.  
Every tree that passes by your head  
Is a good proof that you can fly  
Without roots or wings.  
If you believe in flying trees  
And stay on the watch long enough  
You'll see that all of them will rise to the sky  
With their roots upside down.

The rest is up to the wind, the rain, and the alphabet  
But mostly to the dark matter  
That sifts through me

As through an insignificant sieve  
The universe doesn't account for.



I speak strictly on my behalf.  
I go to bed, wake up, go to work, breathe, eat  
Swallow things already chewed  
And passed many times through Earth's entrails.  
When I get scared I pray, to whom I don't know.  
Please give us our daily bread  
As we forgive the sins of our brothers  
Sounds like a famine curse  
Here in our grand experiment  
Where we test utopias with insane appetites.

I recycle, I hate and love everything in bulk  
And keep looking through the same window  
Which steams up just enough so I can draw  
Images that change their shapes with every breath.



The alarm clock wakes me  
With the chirping of some birds  
That never existed.  
I start my day carelessly,  
A day I know from a calendar  
Which only two thousand years ago

Did not exist  
Like the birds from my clock  
Whose hands became numbers  
Programmed in the factory  
To spit time between the eyes  
With every passing minute.

Everything is lined up in front of me  
Like soldiers in a greeting  
Or a execution squad  
I'm never sure which.  
Anyway, I saunter all puffed-up,  
Wave my hand  
Waiting to see if they will salute me  
With cheers or with bullets.  
At lunch I take a break  
And sip through a long straw  
Straight from the bowels of the earth  
Which growl like an emptied glass.



You ask me to go out  
And play with that swing that swipes the sky.  
Now that my parents are gone  
I can romp as much I please  
Without being scolded about homework.  
I could never learn by heart the damn multiplication table,

Respo Couldn't get beyond one times one equals one.

I always multiplied myself with the wrong ones  
Despite the fact the history repeats itself  
And learning about time in history class  
Is even more stupid than fighting the big-bang theory  
With a ruler in your hand.

In math class I would bring wooden sticks  
That budded before we got to computation.  
In lit class they forced me to memorize rhymed poems:  
Field with shield, fate with hate, stumble with humble.  
I had to learn to add the falling stars,  
Always an odd number  
And how to make hot wishes  
That weren't mine.

One night I saw a Russian satellite  
Picking up forbidden dreams from the Milky Way  
Scribbling the sky in an unknown language.  
Then they kneeled me down on corn seeds  
Until they sprouted between my legs.  
I threw corn cobs at them  
Until I was punished for public obscenity,  
Sabotage, destruction of the people's harvest,  
People who now had to learn parapsychology, telepathy, socialism  
And how to place the sickle and hammer in the right position.



My grandparents were ordered  
To ready their fighting tools:  
The wells poisoned on time, their harvest set on fire  
The scythes, the sickles, the forks well-sharpened  
Because now they were the Wild East's samurai.  
If Americans came, and how they were all waiting  
As if for the arrival of Jesus,  
They were to do hara-kiri in front of the Orthodox Church  
To scare the hell out of the enemy.

But nobody came  
And nobody did anything.  
Manole the Master builder placed askew all the bricks,  
Built no more monasteries  
And told his wife to stay put at home, watch TV  
Because a big earthquake was sure to happen in the next hundred years.  
Miorita, the talkative ewe-lamb, grew dumb and mute  
And was grazing anything everywhere  
Including the grass drawn by kindergarteners.  
My grandfather kept making moonshine and wine,  
Walled up his well in silence, sparing my grandmother,  
And did not drink water for half a century.  
One winter morning I found him sleeping in his washing bowl.  
The water had frozen.  
He'd placed an iceberg under his head and was quietly snoring.  
Had he known the Upanishads